Եւ արդ՝ եթէ մեկնիլն ի Նմանէ այնքան տրտմութիւն էր անշնչոց և շնչաւորաց՝ թագաւորաց և զաւրավարաց՝ ո՞րչափ ևս առաւել ուրախութիւն գիւտ նորա, որպէս մեռելոց ի կենդանիս։ Սակս որո զըւարճացեալ հաւատացեալքն ի յայտնութիւն նորա, և փութանակի ազգ առնէ արքային զերևումն և զխորհուրդ արդոյն։ Զոր լըւեալ և լցեալ խընդութեամբ՝ առաքէ յԱսորիս՝ կոչել զայն որ ուխտեալ էր նմա։ Որոյ անյապաղ առեալ ընդ իւր զիմաստունն Դանիէլ՝ և ժամանէ առ կոչողն իւր՝ թարգմանելով զվաղուց արարեալ նշանսն զկրկին տասն և զերկու տասն,[1] որք ոչ բաւական[ան]ային բայից մերոց, որ ընդ խնդութիւնդ՝ ժամանէր և տրտմութիւն։

Եւ ապա հրամանաւ հայրապետին առնոյր երանելին Մեսրոպ զնշանագիրսն և իջանէր Ցամիթ, և տայր ի թարքմանողսն զի յարմարեսցեն ըստ վանկին. զորս առեալ և ոչ կարացեալ յաւդաւորել, ամաւթալից մնային։ Իսկ նորա ընկալեալ՝ իջանէր յԵդեսեայ առ

1. Վարդ. Պատմ. «Մեսրոպ յօրինէ դպրութիւն հայերէն ք ս ա ն և ե ր կ ո ւ գիր առ Դանիէլի Ասորւոյ գտեալ ի հին ժամանակաց»:

Խոր. Գր. Գ. գլ. ԾԲ. Դանիէլեան գրերի մասին այս է ասում. «կարգեալ ըստ ձեւոյ օրինակի յունականին զվաղնջուց գտեալ նշանագիր տառից»: